

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΗ' (ΕΣΑΜΗΝΟ Β')

Σάββατο Ἀθήνα, 31 Ἰουλίου 1921

ΑΡΙΘ. 742 (ΦΥΛ. 3)

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ «ΚΑΡΔΙΑΣ ΞΑΝΘΟΙΣΜΑ»

ΤΑ ΠΙΟ ΓΛΥΚΑ ΦΙΛΙΑ

Τὰ πιὸ γλυκὰ φιλιά,
Τὰ πιὸ γλυκὰ λογάκια,
Δὲν πῆρες στὰ μαλλιά,
Δὲ σ'τάπα μὲς σταυτάκια.

Τὰ πιὸ γλυκὰ φιλιά
Σοῦ τᾶωσε ἡ ματιά μου,
Ὅταν χωρὶς μιλιὰ
Σ' ἔχαν' ἀπὸ κοντὰ μου.

Κ' ἡ δόλια μου ἡ καρδιά
Τὰ πιὸ γλυκὰ λογάκια,
Σ'τὰ λέει κάθε βραδιά
Κι ἀκοῦνε τᾶστεράκια.

ΖΕΦΥΡΟΣ ΒΡΑΔΥΝΟΣ

ΕΝΑ ΠΙΑΝΟ

Νύχτα. Μόνο ἓνα πιάνο
Θλιβερὰ τραγουδεῖ:
«Ἄχ! γιὰ σὲ θὰ πεθάνω,
Λυπημένο παιδί».

Τοῦ καημοῦ πῶς ταραῖζει
Ὁ λυγμὸς τοὺς ἀχούς:
«Ἡ καρδιά μου σπαραῖζει
Κ' ἐσὺ πιά δὲ μ' ἀκοῖς».

Τρόμος χάρου πλανιέται,
Στῆς νυχτὸς τὴν ἐρημία:
«Φεύγει ἡ σκέψη μου, σιέεται
Σὰ φτωγὴ καλαμιά».

Ω. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΡΥΦΙΟΣ ΠΟΝΟΣ

Χαριζόμενο στὴς ζωῆς μου τὸ σύντροφο

Ὁ πόνος τότε λέγεται, σὰν εἶναι κρύφιος πόνος,
πού ὁ κάθε ἄνθρωπος περνᾷ στὴς νιότης του τὴ λυγρὰ
σὰν εἶναι διαβατάρικος, συνηθισμένος πόνος,
κ' εἶναι γιὰ μάτια γαλανὰ, κ' εἶναι γιὰ μάτια μαῦρα.

Μονάχα τότε λέγεται, σὰν εἶναι γιὰ χειλάκια,
πού σφαλίστὰ κι ἀδιάφορα γροικοῦν τὸν ἔρωτά μας,
γιὰ μιὰ καρδιά σκληρὴ καρδιά, πού τὰ γλυκὰ λογάκια
δὲν τὴ μεθοῦν, πού ἀδιάκοπα τῆς τραγουδᾷ ἡ καρδιά
(μας).

Ὁ πόνος τότε λέγεται καὶ συντροφιὰ γυρεῖται
ὅμως, σὰν εἶναι γιὰ καρδιά νεοαἰδογεννημένη,
πού ἀφοῦ τρελὰ σ' ἀγάπαγεν, ἄλλη καρδιά πλανεύει,
τότε κρυφὸς ὁ πόνος σου, βαθὺς, βαθὺς ὡς μένει!..

ΣΟΦΙΑ ΛΑΖΟΠ. ΜΩΡΕΣ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΒΡΟΧΕΡΗ ΗΜΕΡΑ

Henry Wadsworth Longfellow

Μονότονη καὶ σκοτεινὴ καὶ κρύα εἶν' ἡ μέρα,
Πέφτει βροχὴ κι ἀκούραστη εἶν' ἡ πνοὴ τ' ἀγέρα,
Τὸ κλίμ' ἀκόμα σέρονεται σ' ἐρείλια μουχλιασμένα,
Μὰ κάθε φύσημα σκορπᾷ καὶ φύλλα μαραμμένα,
Καὶ κρύα καὶ μονότονη καὶ σκοῦρα εἶν' ἡ μέρα...

Μονότονη καὶ σκοτεινὴ καὶ κρύα ἡ ζωὴ μου,
Πέφτει βροχὴ κι ὁ ἄνεμος ταραῖζει τὴν ψυχὴ μου,
Οἱ λογισμοὶ μου σέρονονται σὲ χρόνια περασμένα,
Ἄλλὰ τὰ ὄνειρα σκορποῦν τῆς νιότης πεθαμένα.
Κ' οἱ μέρες μου μονότονες φεύγουν κι αὐτὲς μαζί μου.

Γιὰ λίγο πάψε νὰ βογγᾷς, καρδιά μου πονεμένη,
Καὶ πίσ' ἀπὸ τὰ σύννεφα τὸ φῶς τοῦ ἡλίου βγαίνει.
Τὴ μοῖρα σου ἀλάκρη τοῦ κόσμου ἡ μοῖρα μοιάζει,
Σὲ κάθε ἀνθρώπου τὴ ζωὴ λίγη βροχὴ σταλάζει
Καὶ κάνει τὴν μονότονη, κρύα, σκοτεινιασμένη.

ΣΤΑΘΗΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΑΜΕΝΗ ΕΛΠΙΔΑ

Ἐφυγ' ἡ μέρα, πάει νὰ γείρει,
Κ' ἐγὼ προσμένο, ἀκόμα, ἀκόμα...

Ἰσως γυρτὴ στὸ παραθύρι,
Σὲ περιμένο ἀπὸ τὸ γίωμα...

Στὰ μάτια μου ἡ ψυχὴ μαζεῦτη,
Τὸ σταυροδρόμι ὄλο κοιτάζω,
Καὶ τὸ κεφάλι σὰν τὸν κλέφτη
Ἀπὸ τὸ τζάμι κάπου βγάζω...

Μὰ σὺ δὲ φαίνεσαι, κ' ἡ νύχτα
Φτάνει ἀπὸ πέρα, φορτωμένη
Βαριά μὴ θλίψη, καρδιοσπινίχτρα,
Γιὰ τὴν ψυχὴ πού σὲ προσμένει.

Σκοτάδ' ἡ νύχτα τυλιγμένη,
Κ' ἓνα μου δάκρυ κρύβει μαῦρο
Πού μιὰν ἐλπίδα κλαίει χαμένη.
Καὶ, πὲς μου: Ποῦ θὰ τὴν ξαναῶρω;

Γιάννης, 27.2.21

ΛΙΓΓΕΛΟΣ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΟΣ